

ληλογραφία. 'Ο Τσάρλς δέν τόν γνώριζε προσωπικάς, μά συχνά εχε άκούσει νά γίνεται λόγος γι' αυτόν... Τήν Τετάρτη!... Σήμερα δηλαδή!... Στις 3 1/2!... Έρριξε μιά ματιά στό ρολόι του. Χμ!... Μόλις θά τούς πρόφθαινε!... 'Η Ντόρις!... Η μικρούλα του!... Με τρεμάμενα χέρια, άρπαξε τό καπέλλο του καί τό πανωφόρι του κι' ένώ τό φορούσε θιαστικά, συλλογιζόταν πώς γι' αυτό προτιθέτα η Ντόρις τόν εχε φιλήσει μέ τόση τρυφερότητα καί συγκινησι!... Εχε έρθει λοιπόν, γιά νά τόν άποχαρηθήση!...

'Ο Τσάρλς μπήκε στό πρώτο έλεύθερο ταξί πού θρέθηκε μπροστά του καί σάν τρελλός, μέ τό σώμα έξω από τό παράθυρο, φώναζε στόν σωφέρ, ό όποιος προχωρούσε σιγά μέσα στην όμιχλη, πού όλοένα γινόταν πύο πυκνή:

—Γρήγορα! Στο σταθμό του Πάντυγκτον!... Πιό γρήγορα! Μιά λ'ρα! Νά!... Δυό λίρες, άν προφθάσω τό τραίνο τών 3 1/2!... Τέλος, έφθασαν στό σταθμό! Κόσμος πολλές ήταν συγκεντρωμένος άπάνω στη πλαφόρμα. Πώς νά βρη τό παιδί του άνάμεσα σέ τόσο πλήθος;... Καί έφαρικά, τούς διέκρινε! Νά! 'Η νέα αυτή μέ τή λεπτή ζιλουετία, με τό σκούρο μπλε ταγιέρ, ήταν η Ντόρις, κι' ό ύψηλος νέος, ό όποιος τή θοηθούσε νά μητρί στο θαγόνη, ήταν εκείνος!... 'Ο μίστερ Κραϊγκ άρχισε νά τρέχη, παραμερίζοντας τόν κόσμο, μέ τήν έλπίδα νά τούς προφθάση προτού ξεκινήσει τό τραίνο. Μά ήταν άργά πια! Το τραίνο ξεκίνησε άργά. Κίχτηκε τότε στην πόρτα του θαγονιού καθώς πέρασε μπροστά του, μά τήν ίδια στιγμή ένας ύπάλληλος τόν τράβηξε άπότομα πίσω. 'Ο δυστυχισμένος πατέρας, σάν τρελλός τόν παραμέρισε κι' άρπάχτηκε άπό ένα άλλο θαγόνη, μέ κινδύνο νά σκοταθί. Το διαμέρισμα αυτό ήταν άδειο κι' ό Τσάρλς, άχρος, λαχανιασμένος, τρέμοντας, σοριασθηκε σέ μιά άκρα!

Στόν πρώτο σταθμό έπρεπε νά κατεβή νά τούς βρη!... Ντόρις! Ντόρις! Ντόρις! Μπροστά στα θαμπωμένα μάτια του περιούσαν άλληλοδιαδόχως μιά όλόκληρη σειρά από Ντόρις... 'Η Ντόρις μωρό!... Παιδάκι πού μόλις περπατούσε!... Κοριτσάκι μέ σγουρά μαλλιά καί κοντό φορεματάκι!... Μαθήτρια του σχολείου, μέ τή μαύρη ποδιά καί δυό χρυσές πλεξίδες καί τέλος, η Ντόρις όπως ήταν τώρα, κοπέλλα ώμορφη, σωβαρή καί τρυφερή, η γαρά του, η εύτυχία του, η άγαπημένη του!...

Τό τραίνο πήγαινε τώρα πού σιγά, ώστόσο στάθηκε έντελώς! Ξαφνικά, ό Τσάρλς διέκρινε τούς δυό νέους πού έφευγαν μέσα στην όμιχλη! 'Αμέσως κατέβηκε άπό τό θαγόνη καί τρέχοντας τούς άκολούθησε, γιατί κι' αυτοί προχωρούσαν γρήγορα. Τέλος τούς πρόφθασε κι' άρπαξε τό χέρι του νέου. Εκείνος γύρισε άπότομα καί τόν κύτταξε. Τόν πήρε γιά τρελλό, τόσο τήν ώρα άχρός, θογούσε καί τραύλιζε ακατάληπτα λόγια, μέ θλέμμα άπελπισίας:

—'Εού... έού... τό παιδί μου!...
—Στό διάβολο, παλαθε! Τι γυρεύεις άπό μένα; φώναξε άγρια ό νέος, τινάζοντας άπότομα τό χέρι πού τόν συγκρατούσε.
—'Η Ντόρις!... 'Ατιμε! Παληάνθρωπε!... 'Η κόρη μου!...
'Εκείνη τή στιγμή η νέα γύρισε μ' άπορία καί τόν κύτταξε Μά... δέν ήταν η Ντόρις!

Χωρίς νά σταθί καν νά ζητήση συνώνυμν, ό μίστερ Κραϊγκ γύρισε τρέχοντας πίσω στόν σταθμό. Κι' ένώ έπέστρεφε μέ τό έπόμενο τραίνο στό σταθμό του Πάντυγκτον, μέ τή σκέψη σκοτισμένη άπό τήν άπόγνωση, έπανελάμβανε μηχανικά:

—Δέν ήταν η Ντόρις!... 'Εκείνη έφυγε!... Τήν έχασε... 'Ισως... γιά πάντα!

Μά! 'Η οικογένεια εχε διασπασθή! Τι θά έλεγε η Κάθλιν;... 'Αργά, πήρε τό δρόμο πρός τό σπίτι του. Εχε νυχτώσει πια! Τώρα έοερνε τά πόδια του σάν νά εχε γηράσει ξαφνικά! Εχε φθάσει στη καγκελλένια πόρτα του κήπου, όταν η πόρτα του σπιτιού άνοιξε άπότομα. Καί μέσα στό φωτεινό άνοιγμα τής πόρτας, ντυμένη μ' ένα κάταπρο φόρεμα, ύψηλή καί λεπτή σάν ένα όνειρεμένο πλάσμα στεκόταν γελαστή η...Ντόρις!

Σκουτουφλώντας σάν μεθυσμένος ό Τσάρλς ανέβηκε τά σκαλοπάτια κι' έπεσε σχεδόν στην άγκαλιά τής κόρης του.

—Ντόρις! παιδί μου!...
—Πατερούλη!... Μά γιατί άργησες τόσο καί...Θεέ μου!... Τι κουρασμένος φαίνεσαι! 'Ελα! 'Ελα, άγαπημένο μου μπαμπά! Έλα νά ξεκουραστή! Σε περιμένουμε τόσες ώρες...

'Ο Τσάρλς έβγαλε άπό τήν τσέπη του τό γράμμα πού εχε βρη καί τής τό έδωσε.

—Ντόρις! Βρήκα αυτό τό γράμμα, έπεσε άπό τήν τσάντα σου καί...

—'Είνε άρκετά καθαρογραμμένο, δέν θρίοκεις: Γυμναζόμενν στη γραφομηχανή σου κι' η Λέιλα μου έλεγε πώς διαλέγω όλο έκκοκα κομμάτια καί γι' αυτό τά καταφέρνω! Τότε, τής είπα νά μου δώση εκείνη ό,τι ήθελε γιά νά πεισθή πώς ξιμαθα γραφομηχανή. Μουδωσε ν' αντιγράψω μιά οσλίδα άπό τό μυθιστόρημα πού διαβάζει η μητερούλα κι' έτσι μονάχα θεσπισώθηκε...

'Ο Τσάρλς πέρασε τό χέρι του γύρω στη μέση τής νέας καί μαζύ μπήκαν στό σαλόνι. 'Η Κάθλιν, ντυμένη μέ μιά κομψή τουαλέττα, μ' ένα κλώνο λουλούδια πορτοκαλιάς καρφωμένο στό στήθος τής, έτρεξε κι' άγκάλιασε τόν άνδρα τής...

Κοντά στό παράθυρο, άπάνω σ' ένα μικρό τραπέζι, θρισκόταν η τούρτα τής έπέτευσ του γάμου των μέ τά είκοσι κεράκια τής άναμμένα, τά όποια συμβόλιζαν τά είκοσι χρόνια τής παιτρεμένης ζωής των, πού είχαν περάσει τόσο εύτυχισμένα.

Τά μάτια του Τσάρλς Κραϊγκ γέμισαν δάκρυα καί σάν μέσα σέ μιά όμιχλη, είδε τήν οικογένεια όλόκληρη συγκινητρωμένη, εύτυχισμένη όλόγυρά του...

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΤΣΙ ΤΗ ΘΕΛΩ ΤΗ ΓΥΝΗ!

'Εγώ, ρε κύριοι, τή γυνή
τή θέλω νά μέ συγκινή!
Νάχη τά μάτια καστανά σγουρά τό ματοκλάδι
παχύ τό χείλη καί ζεστό,
κορμί γεμάτο καί κρουστό,
νά θρίοκη τόπο τό φιλή, μά καί φαχνό τό χάδι!...

Νάχη τό φρόδι τής σμιχτό,
μαύρο μαλλί κυματιστό,
σά θάλασσα, πού τή χτυπά θορηράς καί πού τή δέρνει
καί τή θραεία του μυρωδιά
άπό τή ρίζα του η καρδιά,
σάν γέρνω τό κεφάλι μου, μονορουφία νά παίρη!

'Ανάσα μόσκο καί φωνή
παραπνοιάρα καί θρογγή,
καί δάχτυλα πού νά μιλούν, καρδιά γεμάτη ζήλεια
καί μιά άγκαλιά—μά τί άγκαλιά!...
ζεστή σάν πέρδικας φωλιά,
αύγά νά θάξης καί μέ μιάς νά θγαίνουν κλωσσοπούλια.

Νά μέ προσέχη σάν παιδί
καί νά παθαίνη άγ δέν μέ δη,
μέ «ναί» στό ναι μου ν' άπαντά καί στ' άχι μου μέ «όχι»,
τό ναργιλέ μου νά ρουφώ
όλο τόν κόσμο ν' άψηφώ
κι' έτσι σά χήνα, νά τραφώ, στού ντιθανουή τήν κόχη.

Πά σέ στρωσίδια μαλακά
νά κάνω όνειρίρατα γλυκά
καί νά χαϊδοτεντώνουμαι, σά γάτος στη λιακάδα,
χασιμούριμα, ρουχαλιτό,
φαί, τσιγγάρο καί πιστό
κι' αυτή πάντα χαμόγελο καί πάντα τρυφεράδα!...

'Ετσι τή θέλω τή γυνή,
νά μ' άγαπή, νά μέ ποιή
καί νά φροντίζη μόνη τής, γιά τή διατροφή μου,
έγώ δέ νά χασιμερώ,
γιά νάχω όλο τόν καιρό
καί νά 'προσέχω τήν τιμή καί τήν ύπόληψή μου!...

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

'Απ' τόν καιρό πού σ' έχω άπαντήσει
τό μάτι μου, ρε σπλάχνο, εχει μαυρίσει.
Σκέψου, πού η καρσινή σου η ταβέρνα.
δυό χρόνια συντηρείται άπό μένα!...

Κάποιο χρυσό θραχιόλι σου, ένα μήνα
στη φυλακή τό πλέρωσα γιά σένα
κι' έχω λογαριασμούς τρεχούμενους, ρε χήνα,
μέ τήν άστυνομία, γιά μένα σου καθένα!...

Γιά λόγου σου, μέ μιά σκαστή, τού 'Αντώνη
έκανα τίς μασσέλες Παρθενώνα
καί γιά ν' άνασταλώση τήν άπάνω
όλόκληρο ό γιατρός τούβγαλε πλάνο!...

'Όσο γιά τήν ίσότητα, τάχει χάσει
καί άγνοεί κι' αυτός πώς νά τήν φτιάση...
Στό λέω μέ τό νί καί μέ τό σίγμα
δέν τούχω άφήσει δόντι, ούτε δείγμα!

Στόν πάγο τής ταβέρνας, τή γροθιά μου
γιά λόγου σου τή θάρρασ, κυρά μου,
πέρασε μήνας κι' όμως τά ποτήρια
χοροπηδου άκόμα, ρε άλιτήρια!...

Καί σύ, παρ' όλα αυτά, μουεις θυμώσαι,
γιατί μέσ στών φιλιών μου, έχθες τή πλάνη,
χωρίς νά θέλω, έιχα τσαλακώσει
πάνω μου τό καινούριο σου φουστάνι!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ